

POSTANOWIENIE Z DNIA 10 MAJA 2012 R.

KSP 3/12

Przewodniczący: sędzia SN Andrzej Siuchniński (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Michał Laskowski, Stanisław Zabłocki.

Sąd Najwyższy – Izba Karna po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 10 maja 2012 r. skargi skazanego E. M. na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w sprawie o wznowienie postępowania, sygn. akt II AKo 189/07

postanowił: pozostawić skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skazany E. M. pismem z dnia 29 lutego 2012 r. wniósł skargę na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w przedmiocie wznowienia postępowania karnego, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 24 listopada 2006 r., sygn. akt IX Ka 699/06, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 30 czerwca 2006 r., sygn. akt VIII K 324/06, domagając się stwierdzenia przewlekłości tego postępowania oraz przyznania od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 10 000 złotych.

Skargę skazanego należało pozostawić bez rozpoznania, albowiem została wniesiona po prawomocnym zakończeniu postępowania. Nie został zatem spełniony wymóg formalny, określony w art. 5 ust. 2 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: ustawy o skardze na przewlekłość), zgodnie z którym skargę wnosi się „w toku postępowania w sprawie”. Postępowanie w sprawie o sygn. akt II AKo 189/07 zostało zakończone prawomocnie postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r.,

sygn. akt III KZ 21/08, utrzymującym w mocy zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Sądu Apelacyjnego z dnia 31 stycznia 2008 r., odmawiającego przyjęcia wniosku skazanego E. M. o wznowienie postępowania w sprawie.

Należy podkreślić, że zadaniem wspomnianej ustawy jest dyscyplinowanie organów wymiaru sprawiedliwości w celu zapewnienia sprawnego toku postępowania, które sprzyjałoby realizacji prawa jednostki do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie. Dlatego prawomocne zakończenie postępowania, którego skarga dotyczy, uniemożliwia realizację celu ustawy o skardze na przewlekłość, czyniąc ją bezprzedmiotową i skutkować musi pozostawieniem jej bez rozpoznania. Rzecz jasna odmienna sytuacja zachodziłaby, gdyby skarga na przewlekłość postępowania została wniesiona przed jego zakończeniem, ale jej rozpoznanie przypadłoby na czas po wydaniu decyzji procesowej kończącej postępowanie. W rozpoznawanej sprawie taki przypadek jednak nie zachodzi, albowiem skazany E. M. wystąpił ze skargą po upływie prawie 4 lat od prawomocnego zakończenia postępowania.

Ponadto, już tylko na marginesie warto zauważyć, że analiza treści wniesionej skargi prowadzi do wniosku, że nie zawiera ona żadnego uzasadnienia i argumentacji, która mogłaby wspierać zgłoszone żądanie. Skazany E. M. w swoim piśmie skupił się jedynie na formułowaniu zarzutu niedopełnienia obowiązków przez adwokata, wyznaczonego z urzędu w celu sporządzenia i wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, który pismem z dnia 29 listopada 2007 r. stwierdził brak podstaw do sporządzenia i wniesienia tego rodzaju wniosku w sprawie skazanego. Okoliczność ta prowadziłaby i tak do uznania skargi za niedopuszczalną w związku z unormowaniem zawartym w art. 6 § 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.